

πάλης, διαφεγγομένης ἔστιν ὅτε ὑπὸ φευγαλέας τινὸς ἀκτίνος δόξης, ἀκτίνος ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν ὁ Βωθενάρχῃ εἶπεν: «ἡ πρώτη τῆς αὐγῆς λαμπρηδὼν δὲν εἶναι ἡδύτερα τοῦ πρώτου τῆς δόξης μειδιᾶμας».

Ἡ κυρία Δαήλ, μήτηρ τὸς φ τρυφερά καὶ ὀξυδερκής, κατανόησας ταχέως ἅπαν τὸ μέγεθος τῆς θυσίας εἰς ἣν ὁ υἱὸς αὐτῆς ὑπεβάλλετο, προσεπάθησε νὰ καταπείσῃ τὸν νεανίαν νὰ διασκεδάζῃ ὀλίγον ἐκτὸς τοῦ οἴκου, συμβουλευούσα αὐτῇ νὰ ἱκανοποιῇ πως τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νεότητος, ἥτις οὐδόλως προωρίσθη εἰς μόνωσιν. Ἐν ἄλλῃ περιπτώσει, προησθάνετο τὴν προσέγγισιν κρίσεως. Φύσως ὡς ὁ υἱὸς αὐτῆς, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων ἃς δύνανται νὰ τέρψωσιν ἡδοναὶ πεζαὶ καὶ κοιναί, εἴτε ἀθέμιτοι ἢ θεμιταί. Πᾶς ἰσχυρὸς ἄγων τῆς βουλήσεως ἀπαιτεῖ συγκέντρωσιν τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, ἥτις τότε, κατὰ λόγον ἀντισταθμίσεως, προσηλοῦται εἰς ὑψηλότερόν τι ἰδεῶδες. Ὁ ἔρως ὑψίφρονος θνητοῦ οὐδόλως ὁμοιάζει πρὸς τὸ πάθος τῶν χυδαίων ἀτομικοτήτων· ἀλλὰ, μονήρης καὶ σιγῆλός, ἡδεῖται ἐν τῇ ἀνερμηνεύτῳ τοῦ μονολόγου τερπωλῇ, ἀποθάνει δὲ τοσοῦτῳ μᾶλλον ἄγνός, ὅσῳ ἤττον μαντεύεται, τὸς μᾶλλον ἄπειρος, ὅσῳ τὸ λατρευόμενον ὄν, ἥμιστά ἐγνωσμένον, δὲν διαφρίνεται εἰμὴ διὰ τοῦ λαμπεροῦ τῆς φαντασίας πρίσματος.

Ὁ Ἰωάννης λοιπόν, δὲν εἶχεν ἔτι ἀγαπήσει. Ἀρα, ἂν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ τὰ πάντα πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, θὰ ἐνεπιστεύετο αὐτῇ ἀνεξηγήτους τινὰς χαράς καὶ λύπας, ὧν οὐδ' αὐτὸς ἐνόει τὰ αἷτια, δάκρυά τινα αὐτομάτως ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ ἀνερχόμενα πρὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, ἃς ὁ βαθυφάιος τῶν Παρισίων οὐρανὸς δὲν κατορθοῖ ν' ἀποκρύψῃ ὀλοτελῶς, ὑπὸ τὸ χλωρὸν στέγασμα τῶν δένδρων κατὰ τὰς γλυκεῖας ἐσπερινὰς ὥρας τῶν σπανίων αὐτοῦ ἐπισκέψεων εἰς τὸ δάσος, ἐν ᾧ πλάνης τις φιλομῆλα ἐμελῶδει τοὺς ἡδεις αὐτῆς ἔρωτας;...

Ἀλλὰ μετὰ τὰς συγκινήσεις ταύτας, ὁ Ἰωάννης ἀπέβαινε αὐστηρότερος ἔτι πρὸς ἑαυτὸν, σοβαρὰ δὲ ῥυτίς διηυλάχου τὸ νεαρόν αὐτοῦ μέτωπον. Ἀπαύστως τὸ πνεῦμα αὐτοῦ διεῖπεν ἡ ἰδέα τοῦ καθηκοντος καὶ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ· μήτις δὲν ὤφειλε νὰ μεριμνήσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλένης; Βεβαίως! Ἡσθάνετο ὑπερεκχυλίζουσας ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὀρμὰς τινὰς τρυφερότητος ἀπείρου καὶ μυστηριώδους ἐνθουσιασμοῦ· ἀλλ' ἀπηγόρευεν ἑαυτῷ ὡς ἀμάχητον τὸν ἔρωτα· ὁ Θεὸς δ' ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Αὐτοῦ, δὲν ἔρριψεν ἔτι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του οὐδεμίαν ἰδανικὴν εἰκόνα, ἣν ἡ ῥεμβώδης αὐτοῦ ψυχὴ θὰ ἠδύνατο νὰ περιπλαισιώσῃ ἐν τῷ βαθυτάτῳ τῶν συνεχόμενων πόθων αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐν ᾧ ἐβάδιζε μετὰ βλέμματος διαβατικῷ καὶ πλάνου, μετὰ τῆς ἡδονικῆς ἐκπληξέως ἣν τῷ προὔξεναι ἡ φανταστικὴ ἀνανέωσις τῶν ἀντικειμένων, ἅπερ καθ' ἑκάστην ἔβλεπε, ἐν ᾧ ἄφρατος εὐδαιμονία, διὰ μέσου τῆς ὁποίας προδιώρα ἡδὴ θλίψεις, ἐπῆρειτο τῆς ὑψίφρονος ὕλης αὐτοῦ, ὁ ἔρως, τὸ ἄγνωστον, ἡ γοητεία, ἥτις κινεῖ τὸν θνητὸν εἰς δάκρυα διὰ μόνου τοῦ ἀφελοῦς ἤχου τοῦ γέλωτος παρθένου τινός,

ἀνέμενε αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἐνεδρεύων, καὶ ἐν πεποιθήσει ἔτοιμος νὰ κατενέγκῃ τραῦμα ἀνίατον καὶ ἄελπτον.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. — Mme Sans-Gêne τῶν Victorien Sardou καὶ Emile Moreau. — Les Rois, τοῦ Jules Lemaitre. — Η Σάρα Βιρχαρτ. — Une Faillite, τοῦ Bjornson. — Un ennemi des peuples, τοῦ Henrik Ibsen. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἀναδεξάμενοι ἀπ' ἀρχῆς ὅπως ποιῶμεθα γνωστὴν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστασι τὴν ἀπανταχοῦ θεατρικὴν κίνησιν, ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆς παρούσης χειμερινῆς περιόδου ἐν τοῖς παρισινοῖς θεάτροις, συνεσώρευθη δὲ ἱκανὸν ὕλικόν ἐκ τούτου, ἀναγκαζόμεθα καὶ αὖθις ν' ἀναβάλωμεν τὸν περὶ τῆς Φαύστης τοῦ κ. Βερναρδάκη ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παρ' Εὐριπίδῃ, Σενέκᾳ καὶ Ρακίνα Φαίδραν λόγον εἰς τὴν ἐπομένην κυριακὴν, καθότι ὁ περὶ τούτων λόγος ἔσται πως ἐκτενής, ἅτε ἐξετασθισομένης τῆς ἱστορίας τῆς συζύγου τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἀναλυθησομένων ἐπὶ τροχάδην τῶν χαρακτήρων ὁσους οἱ δραματικοὶ ἀπέδωκαν τῇ ἀλόχῳ τοῦ Θινδῆως. Ταῦτα δὲ ἀπαιτοῦσι χώρον, ὃν στεροῦμεθα νῦν, μὴ δυνάμενοι ν' ἀφαιρέσωμεν αὐτὸν ἐξ ἔργων, οἷα τὰ τοῦ Sardou, τοῦ Lemaitre, τοῦ Dumas fils, καὶ τῶν νορβηγικῶν συγγενῶν καὶ ἀντιζηλῶν δραματικῶν Bjornson καὶ Ibsen. Ἀλλὰ θὰ τύχωμεν συγγνώμης παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ὅτι καὶ τὰ περὶ τούτων διὰ σιδηροδρομικῆς οἰονεὶ ταχύτητος θὰ διέλθωμεν, ἢ μᾶλλον θ' ἀναγράψωμεν, ἀπαιτοῦντος ἐκάστου ἰδίου μακρὸν λόγον, προκαλέσαντος δὲ μακρὰς συζητήσεις ἐν ταῖς ἐφημερίσιν.

Ἐρχόμεθα χρονολογικῶς εἰς τὸ πρῶτον, ἥτοι τὸ τοῦ ἐκ τῶν κρατίστων δραματικῶν Sardou, τὴν *Mme Sans-Gêne*, ἔργον (pièce) εἰς πράξεις τέσσαρας, διδαχθὲν ἐν τῷ ἐν Παρισίοις θεάτρῳ Vaudeville. Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ ἔργον ἀνεμένετο ἀνυπομονῶς ὁδὸν καὶ τὰ νέον ἔργον, ὅπερ ὑπεσχέθη ὁ Dumas fils τῇ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ, τούτου ἔνεκα ἡ προσοχὴ τῶν κριτικῶν εἰς αὐτὸ ἐστράφη, καθ' ὅσον μάλιστα τὸ δράμα ἐστὶν ἱστορικόν, ἀναδιβάζει δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν Ναπολέοντα καὶ ἄλλα πρόσωπα. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν γραφέντων περὶ αὐτοῦ ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ κριτικὴ πολλὰς ἐπὶ πνεύματι παρατηρήσεις τῷ συγγραφεῖ τῆς Κλεοπάρας, τῆς Φαίδρας, τῆς Τόσκας καὶ λοιπῶν, αἱ δὲ παρατηρήσεις αὐτῆς, ὧν τινες ἀμφισβητοῦσιν καὶ αὐτὴν τὴν δεξιότητα αὐτοῦ, οὐδαμῶς μετέβαλον τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ ἔργον κατὰ τὸν κριτικὸν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» κ. Lemaitre ἐστὶ χαριέστατον. Ἡ ὑποδυσταμένη τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον δεσποινίς Réjane ἔσχε μεγάλαν ἐπιτυχίαν.

Ἀπὸ τῆς *Mme Sans-Gêne* μεταβαίνομεν εἰς τοὺς *Rois*, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας τοῦ κριτικοῦ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» κ. Jules Lemaitre,

διδαχθὲν ἐν τῷ θεάτρῳ Renaissance, ἐγκαινίσαντι τὴν νέαν περίοδον αὐτοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Σάρρας Bernhardt.

Καὶ περὶ τοῦ ἔργου τούτου διάφοροι ἐξηνέχθησαν γνώμαι, εἰς ἃς ὁμως δὲν ἀπῆντησεν ὁ κ. Lemaître, εἰπὼν, ὅτι ἀφίνει ὅπως αὐτὸ τὸ ἔργον ἀποδείξῃ τὸ πεπλανημένον αὐτῶν. Ὁ συνάδελφος τοῦ συγγραφέως Sargey ἐποιήσατο αὐτῷ ἱκανὰς παρατηρήσεις, ἀλλ' ὠμολόγησεν ἅμα εἰλικρινῶς καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. Ὅντως δὲ ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχ' ας, σὺν μάλιστα ἐρμηνεύτριαν τὴν ἐξοχὴν Σάρραν Bernhardt, ἣ τις μετὰ πάροδον ἐτῶν, τοιήσασα πολλὰς περιοδείας ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, ἀνὰ τὸν Παλαιὸν καὶ Νέον κόσμον καὶ ἀνὰ τὴν Αὐστραλίαν ἐτι, ἀναμνήσεις δὲ τῶν περιοδείων αὐτῆς, καθ' ἃς βασιλικῶς ἐγίνετο δεκτὴ πανταχοῦ, τὰ μάλιστα εὐαρέστους ἀποκομιδαμένη, ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους καὶ ἀπέδειξε κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν κριτικῶν ἐν τῇ ὑποδύσει τῆς Wilhelmine ἐν τοῖς Rois ὅτι οὐδὲν ἀπώλεσε τοῦ προτέρου γοῦτρου αὐτῆς, οὐδ' ἀπέβαλε τι ἢ χρυσὴ φωνὴ τῆς πρῶν τροφίμου μοναστηρίου.

Ἐν δὲ τῷ Ἑλευθέρῳ-Θεάτρῳ τοῦ Antoine ἐδιδάχθη *Une Faillite*, δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας τοῦ νορβηγικοῦ συγγραφέως Bjørnson, κατὰ διασκευήν τῶν Schurmann καὶ Jacques Lemaître. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀπῆρθε τῷ κ. Sargey, ὅστις ἔκρινεν αὐτὸ ὡς κωμωδίαν κατὰ τὰς γαλλικὰς τοιαύτας.

Ἄλλ' ἐν τῷ Θεάτρῳ de l'Œuvre ἐδόθη δρᾶμα τοῦ πενθεροῦ τοῦ ἀνωτέρω σημειωθέντος νορβηγικοῦ ποιητοῦ καὶ ἀντιζήλου αὐτοῦ, τοῦ πολλοῦ Ibsen, ἐπιγραφόμενον *Un ennemi du peuple*, εἰς πράξεις δὲ τέσσαρας. Τὸ δρᾶμα μετεφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τοῦ Chonnevier. Ἐκρίθη ὡς τσῶνεῦκρινεστέρων, ἀλλὰ καὶ ἀσθενεστέρων τῶν τοῦ Ibsen.

Πρὶν κλείσωμεν τὴν παροῦσαν δραματικὴν ἡμῶν, σημειώσωμεν ὅτι ἐν τῷ Ὁδείῳ (Odéon) ἐπανεληφθῇ μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας ἐν τῶν κρατίστων ἔργων τοῦ ὑπερόχου δραματικοῦ Ἀλεξ. Δουμᾶ υἱοῦ, ὁ *Fils naturel*.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐποιήσατο ἑναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματικῶν ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Μανουῆλ κατάρτισθαι γαλλικῆς θιάσος μελοδραματίων καὶ εἰδουλλιακῶν κωμωδιῶν (vaudevilles). Ἐξετέλεσε δὲ μέχρι τοῦ νῦν τὴν *Mascotte*, τοὺς *Cloches de Corneville* καὶ τὴν εἰδουλλιακὴν κωμωδίαν τῶν Raymond καὶ Boucheron *Mimi*. Ἐν τῷ θιάσῳ τούτῳ καταλέγεται καὶ ἡ κ. Gourjon, αἰοῦς ἐλαφρά, πέρυσι, ἐν μὴ ἀπατώμεθα, ἐν Ἀθήναις ἄσασα καὶ δάφνας ἐπιτυχίας δρέψασα. Περὶ αὐτῆς ὡς αἰδοῦ μελοδραματίων δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι κέχτηται ὅτι ταῦτα ἀπαιτοῦσιν, ἥτοι εὐκίνησιαν, ζωρότητα καὶ χάριν, φωνὴν δὲ γλυκεῖαν καίτοι ἀσθενῇ. Περὶ τῶν ἄλλων ἐπιφυλλασόμεθα.

— Δύο κατηρτίσθησαν ἑλληνικοὶ θιάσοι ὁ μὲν τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη τῇ συμπράξει τῆς δεσποινίδος Αἰκ. Βερώνη καὶ τοῦ κ. Παντοπούλου, ἀπελθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἔρῃ διδάσκων ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ αὐτοῦ θεάτρου Τσιτσίνια, ὁ δὲ, θιάσος Ἀθηνῶν κληθείς, ἔχων τὸν κωμικὸν κ. Π. Ζάννον καὶ τὴν κ. Κωνσταντινοπούλου, ἀπελθὼν καὶ οὗτος εἰς Αἴγυπτον ὅπως διδάξῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Καίρου. Ὁ θιάσος τῶν κ.κ. Ταβουλάρη ἐποιήσατο ἑναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ διὰ τῆς

Φάστης, ἥτις ἐνθουσιῶδῶς ἐχειροκροτήθη ὡς καὶ οἱ κυριώτατοι ὑποκριταί.

— Μεγάλαι παρασκευαὶ γίνονται ἐν τῇ Γαλλικῇ-Κωμωδίᾳ ἐπὶ τῇ προσεχῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὴν διασκευὴν τῶν Paul Meurice καὶ Auguste Vacquerie, καθὰ καὶ ἐν προτέροις φύλλοις ἐγράψαμεν. Ἡ σκηνὴ τροποποιηθήσεται, δικαιουμένη εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν ἐμπροσθεν κατώτερον χρησιμεύσει διὰ τὸν χορόν, τὸ δὲ ὀπίσθεν εἶδος ἐξέδρας, χρησιμεύσει τοῖς ὑποκριταῖς. Τοῦτο ἐγένετο, διότι, ὡς γνωστόν, ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ ὁ χορὸς ἦν κάτω τῆς σκηνῆς ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ. Ὡς εἵπομεν δὲ τὴν μὲν Ἀντιγόνην ὑποδύσεται ἡ χαριεστάτη καλλιτέχνης δεσποινὶς Bartet, τὸν δὲ Κρέοντα ὁ διάσημος τραγωδὸς Mounet-Sully, τὸν δὲ κορυφαῖον τοῦ χοροῦ ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας Dupont-Vernon. Ἡ νέα μουσικὴ τοῦ Saint-Saëns, ἀρχαιοπρεπὴς ἐν γένει, θὰ προσενήσῃ μεγάλῃ ἐντύπωσιν, ὡς ἀναγράφουσιν αἱ παρισιαναὶ ἐφημερίδες. Δὲν ἦτο δυνατόν τοιαύτη τις ἑλληνικὴ διασκευὴ νὰ διδασκῇ καὶ ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ μέλους τοῦ γαλλικοῦ μουσουργοῦ;

— Τὸ ἀναπαυτήριον τῶν καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας παρουσιάζει καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἔκτακτον ἐνδοαφρόν. Ὁ ζωγράφος Louis Béraud, ὁ γράψας τὸ *Salon carré du Louvre*, *la Salle des Conférences* καὶ τῆς *Galerie des bustes au Sénat*, ἐγκαθιδρύθη ἐν αὐτῷ, γράφων τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Ἐν τοῖς ἄλλοις ἐξωγράφισεν ἐν συμπλέγματι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὰς ὑποκριτρίδας μετὰ τῶν κυριωτάτων αὐτῶν ἐνδυμασιῶν. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Béraud ἐστὶν ἄξιον ἁμύμαστον, διότι πρὸς συντέλειαν αὐτοῦ καταβάλλεται ὑπ' αὐτοῦ μεγίστη διπλωματικὴ δεινότης, ὅπως συμβιβάσῃ τὰς φιλοτιμίας, θεραπεύσῃ τὰς ιδιοτροπίας καὶ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τριακοντάδος ὑποκριτῶν καὶ . . . ὑποκριτριῶν!

— Λέγεται ὅτι ὁ διάσημος αἰοῦς Victor Maurel, ὁ τὸν *Falstaff* τοῦ Βέρδη διαπλάσας, συμβληθήσεται τῷ διευθυντῇ τοῦ Κωμικοῦ-Μελοδράματος τῶν Παρισίων, ὅπως διὰ παραστάσεις τινὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ ἐπὶ ἄρ.

— Κατὰ τινὰ παραστάσιν τοῦ Ὁδείου (Odéon) τῶν Παρισίων, διδομένου τοῦ *Fils naturel* τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, ὁ μέγας δούξ Βλαδὴμρος παρὼν ἔγνω ὅπως συγχαρῇ τοῖς ὑποκριταῖς. Πρὸς τοῦτο μετέβη εἰς τὸ ἀναπαυτήριον (foyer) τῶν ὑποκριτῶν ὅπου ἐγένετο δεκτὴς ὑπὸ τῶν διευθυντῶν τοῦ θεάτρου κ. Marek καὶ Desbeaux, περικυκλωμένων ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν. Ὁ μέγας δούξ θερμῶς διὰ κολακευτικωτάτων φράσεων συνεχάρη τοῖς ἐρμηνευταῖς τῆς περφημισμένης κωμωδίας τοῦ Δουμᾶ, ἐκδηλῶν ἐπανελημμένως τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἀπεκομίσατο ἐκ τοῦ ὀραίου τούτου θεήματος.

— Ὅπως καταδειχθῇ ἡ ἔκτακτος κόσμος προσέλευσις εἰς τὸ θέατρον τῆς Σάρρας Bernhardt Renaissance σημειούμεθα ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν καθ' ἣν ἤνοιξε τὰς θύρας αὐτοῦ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες ἤγωνίζοντο νὰ συγχρητῇσιν τὸ πλῆθος. Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης δὲ τρία ταμεῖα θὰ ἐξυπηρετῶσι τὴν ἐκ τῶν προτέρων λῆψιν τῶν εἰσιτηρίων, τὸ μὲν διὰ τὰς παραστάσεις τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐπιούσης, τὸ δὲ διὰ τὰς πέντε ἐπομένους καὶ τὸ τρίτον διὰ τὰς ἀκολούθους.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ὁ Διευθυνὸς ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πύργον Τυποθησαυρεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ